

Pendants d'Espanya

CARLES DUARTE

EL PERIÓDICO, 31.12.07-1.01.08

Que la política catalana està condicionada per l'espanyola és una obvietat, encara que una part del catalanisme ho visqui incòmodament. L'aspiració natural del catalanisme és aconseguir que Catalunya tingui l'última paraula a l'hora d'orientar el seu futur. Si comparem els pressupostos actuals de la Generalitat amb els primers que va aprovar ara fa vint-i-set anys el Parlament de Catalunya restablert, les magnituds d'avui són immensament superiors. I el nou Estatut eleva considerablement el sostre competencial del de 1979 i reforça l'autogovern de Catalunya. Però, tot i els progressos en àmbits tan fonamentals com la sanitat, l'educació, la seguretat o la cultura, el catalanisme continua reivindicant més capacitat de decidir sense supeditació al criteri del Govern espanyol. La Generalitat aspira, per exemple, a tenir una posició més decisiva en temes com la gestió de la immigració, els aeroports i les infraestructures ferroviàries, que previsiblement es tractaran d'aquí a 10 dies a la comissió bilateral prevista entre la Generalitat i el Govern central. La proximitat de les eleccions generals fa encara més notori el pes que l'orientació política espanyola té en l'agenda política catalana. Ho hem vist, per exemple, amb la manca d'acords en la darrera reunió entre el president Montilla i Artur Mas, pendants tots dos del mapa polític posterior a les eleccions del 9 de març. Ho veiem també amb el desplegament del nou Estatut, condicionat pels càlculs que uns i altres fan sobre l'impacte electoral que qualsevol pas endavant pugui tenir. Potser sí que si el nou Estatut passa amb bona nota l'examen del Tribunal Constitucional i se'n fa una aplicació generosa, l'autogovern català guanyarà en gruix i la política

catalana quedarà menys segrestada pels estira-i-arronses de la vida política de Madrid. Però, mentrestant, la realitat és ben eloqüent. I, malgrat el comprensible discurs oficial equidistant de CiU entre Zapatero i Rajoy, és força evident que un Govern del PP complicaria les aspiracions d'influir del catalanisme moderat en la modernització política d'Espanya, llevat que la dependència parlamentària de CiU obligués el PP a redefinir línies bàsiques del seu discurs. En canvi, per als partidaris del trencament amb Espanya l'opció d'un govern fort del PP alimentaria la confrontació i incrementaria la distància, ja no tan sols política, sinó també social entre Catalunya i Espanya. Tinc la impressió que l'espanyolisme desacomplexat del darrer Govern d'Aznar va afavorir el creixement d'Esquerra Republicana. Ni des de les opcions més sobiranistes té cap sentit, doncs, desentendre's d'aquestes eleccions que s'acosten. Perquè dels resultats i de les aliances que se'n derivin poden sortir marcs ben diferents d'entesa o de fractura entre Catalunya i Espanya.